

4. Imagistica informațională

A veni acum, în această lume dominată de o știință medicală ce își clamează caracterul științific prin prisma aplicării unor metode numerice, prin statistica studiilor de caz și inventarul reușitelor sau nereușitelor tratamentelor cu medicamente de sinteză, cu o altă abordare a ideilor, iar prin aceasta de a încerca impunerea și a altor metode de investigare, care clatină status-quo-ul abordării materialiste (newtoniene) și evoluționismul întâmplător (darwinian) este, nu doar pare, o aventură. În plus, a aduce, pe lângă această schimbare de paradigmă, a încerca o definire a unora dintre metodele de investigare (mai vechi unele, cele mai multe noi și doar parțial, sau deloc, acceptate, transformă aventura în una sinucigașe.

Propun o sintagmă: **Imagistica informațională**, o sintagmă care asociază imagine informației, ceea ce, ad-literam ar fi o definiție pleonasmică, prin faptul că orice imagine conține informație, însă aici nu ar fi vorba de o definiție gramaticală ci de una dată de structură și consistență.

Intr-o accepțiune universală, imaginea este reproducere a unui obiect prin intermediul unui sistem optic, reprezentare plastică a înfățișării unui obiect, persoane, peisaj din realitate, iar această accepțiune este clară și în ceea ce privește imagistica medicală, obținerea de imagini ale organelor sau părților din organe și a modificărilor apărute la acestea, idee subjugată determinismului newtonian, dusă mai departe la principiul de a trata cauza efectului și nu cauza bolii, boala, prin cauza care a declanșat-o, trecând în plan secund.

Accepțiunea aceasta, materialistă, deterministă este firească, ușor palpabilă de absolut oricine. Dar, într-un spirit al aventurii, tipic și normal pentru fizică, și având ca bază pentru acest curaj granița depășită a dimensionalității, pentru a defini sintagma propusă, consider necesară lărgirea noțiunii de bază, prin considerarea imaginii, în imagistica informațională cu aplicații în medicină, ca fiind un cumul de mărimi, care caracterizează starea unui organ în funcționarea sa, altfel spus al unui organ care trăiește și se manifestă în forma lui specifică.

O astfel de abordare a noțiunii de imagine, transpusă în medicina actuală este poate imposibil de înțeles, din simplul motiv determinat de modul în care este acum considerată boala, aceasta fiind privită ca ceva ce există și este evident, în forma modificărilor de structură și formă, orice altceva, înainte de apariția acestor modificări este văzută ca inexistentă, nota fiind forțată de existența unor simptome, motiv pentru care medicina actuală operează cu termenul de “suspiciune”.

Dacă însă boala este văzută ca o modificare a echilibrului (caracterizată de o mărime a stresului luată ca referință) iar tot ceea ce înseamnă dezechilibru (o altă mărime a stresului) reprezintă boala, iar mărimea dezechilibrului dă fazele bolii, de la incipientă la terminală. Și din punct de vedere energetic, o astfel de abordare este echivalentă (și chiar mai precisă) căci un organ, chiar organism, în funcționare normală, are o anumită energie

(cea a stresului de referință), iar tot ceea ce înseamnă mai mult sau mai puțin reprezintă stări de stres caracteristice bolii. Ideea nu este nouă, a fost prezentă, cândva, în medicina trecutului, medicina tradițională chinezească operează, în felul ei, cu ea, este prezentă în multe alte tehnici de vindecare și, mai nou, a intrat în psihologie, prin rezultate cu dreptul. Personal văd configurându-se o mare apropiere între fizică și psihologie, iar din această apropiere să se nască o nouă medicină a viitorului, în care medicina actuală să mai păstreze o zonă extrem de restrânsă.

Făceam vorbire despre aventura unui asemenea demers... Viața în sine este o continuă aventură, fizica, o știință care a dovedit că trăiește, că are viață, nu poate decât să fie o copie particulară a ceea ce înseamnă generalul... În istoria fizicii sunt atâția “aventurieri” și “nebuni”, despre care astăzi se spun cu totul alte cuvinte decât cele ce au fost spuse la momentul enunțării de idei care cutremurau conservatorismul...

Începuturile unei imagistici ce nu avea de-a face cu imaginea, și care nu se folosea de forme de energie exterioară, au fost legate de măsurătorile efectuate asupra creierului (EEG), inimii (EKG), mușchilor (EMG), ochilor etc. Erau, și sunt, metode de investigare ce pun în evidență, prin culegerea de informații date de impulsurile electrice, cu sau fără stimulare, care sunt relevante pentru funcționarea respectivelor organe, în primul rând, și, prin prelucrarea lor, a integrității anatomice a acestora, prin integritate înțelegând ceea ce, în general, se numește organ sănătos. Pentru lumea științelor de bază (fizică, biologie), aceste metode au deschis poarta altor cercetări, a altor modalități de a privi modul de captare al informațiilor, de a defini starea de sănătate, de a merge la cauza bolii și tratarea cauzei și nu, așa cum se întâmplă, încă, în medicină, de a trata, mai ales pe baza simptomatologiei, efectele. La toate acestea s-au adăugat cercetările și descoperirile ultimelor decenii, în privința structurii ADN, a informațiilor stocate în ADN, a modalităților de schimbare, prin alterare (pozitivă sau negativă) a acestora.

4.1. Unele metode de investigare paraclinică ce nu fac parte din imagistica medicală

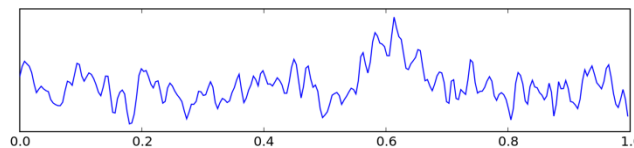
4.1.1. Electroencefalografia

Electroencefalografia este o metodă electrofiziologică de explorare a sistemului nervos central, constând în înregistrarea biocurenților câmpurilor transcranieni la nivelul tegumentelor și înregistrarea grafică a acestora în timp sub formă de unde.

Electroencefalograma (EEG) reprezintă recoltarea, potențarea și înregistrarea desfășurării în timp a activității electrice a scoarței cerebrale prin intermediul unor electrozi de suprafață, situați la nivelul scalpului. Electroencefalograma reprezintă înregistrarea manifestării colective a neuronilor cortexului cerebral, a unui set de potențiale de câmp fluctuante, produse din activitatea concomitentă a unui număr mare de neuroni, captate prin intermediul electrozilor situați pe scalp.

Electroencefalograma este utilizată pe larg în diagnosticul epilepsiei, a encefalopatiilor, în monitorizarea activității cerebrale în timpul anesteziei și a pacienților aflați în comă și în stabilirea morții cerebrale.

Electroencefalograful este dispozitivul folosit în electroencefalografie pentru determinarea potențialelor electrice neuronale la nivelul pielii. Acesta trebuie să poată sesiza tensiuni între 2 - 200 μV la frecvențe între 0,1 - 200Hz, semnale ce sunt amplificate, și apoi transmise unei unități de prelucrare în vederea imprimării, obținându-se o diagramă ca cea din imagine [44].

4.1.2. Electrocardiografia

Electrocardiografia este o metodă înregistrare a activității electrice a fibrelor musculare ale inimii. Fiecare contracție a miocardului este urmarea unei excitații electrice care provine de la nodulul sinusal și transmis musculaturii inimii. Aceste modificări ale potențialelor electrice ale inimii se pot măsura la suprafața organismului, fiind prezentate printr-o imagine repetată a activității cardiace electrice. Cu ajutorul electrocardiogramei se pot enunța o serie de proprietăți și boli ale inimii. Electrocardiograma, rezultatul electrocardiografiei, este o reprezentare grafică a activității electrice a inimii înregistrată de electrozi de suprafață.

Punctele de fixare ale electrozilor pe torace sunt desemnate prin convenție; standard sunt utilizate 6; se mai pot folosi adițional alți electrozi în anumite circumstanțe [45].

Cele 6 puncte toracice standard de fixare:

- Punctul 1 - Spațiul 4 intercostal parasternal drept
- Punctul 2 - Spațiul 4 intercostal parasternal stâng
- Punctul 3 - La $\frac{1}{2}$ distanței între punctele 2 și 4
- Punctul 4 - Spațiul 5 intercostal stâng pe linia medioclaviculară
- Punctul 5 - Spațiul 5 intercostal stâng pe linia axilară anterioară
- Punctul 6 - Spațiul 5 intercostal stâng pe linia axilară medie

La stabilirea acestor puncte s-a pornit de la o teorie a potențialelor locale după care punctele 1 și 2 explorează VD (VD = ventricul drept), punctul 3 explorează septul interventricular, iar punctele 4 - 6 VS (VS = ventricul stâng).

În anumite cazuri se mai pot adăuga, pentru derivații posterioare:

- punctul 7 - spațiul 5 intercostal stâng pe linia axilară posterioară,
- punctul 8 - spațiul 5 intercostal stâng pe verticala coborâtă din vârful omoplatului
- punctul 9 - spațiul 5 intercostal stg. paravertebral

În anul 1843 Carlo Matteucci a descoperit activitatea electrică a inimii datorită experimentelor făcute pe inimile unor porumbei. În 1882, fiziologul Augustus Desiré Waller face pentru prima dată un EKG cu ajutorul soluției conducătoare de curent, clorură

de argint, cainelui sau Jimmy. În 1887 cu ajutorul unui electrometru capilar (inventat 1873 de Lippmann), Augustus Desiré Waller a putut înregistra pentru prima dată fluxurile inimii.

Instrumentele pentru electrocardiogramă au fost semnificativ îmbunătățite de Willem Einthoven, iar din anul 1903 au fost introduse pentru diagnosticare în clinici. Tehnologia introdusă de el se folosește și în prezent.

Electrocardiografia este un procedeu de testare neinvaziv, care se poate efectua oricând și aproape oriunde.

4.2. Pașii “premonitorii”

Cu mult înainte de apariția fizicii cuantice, unele manifestări ale corpului uman erau cunoscute, însă medicina ori le-a ignorat ori a preluat doar rezultatul lor, transpus în metode de investigare (ca cele de mai sus).

Bioelectromagnetismul se referă la studiul fenomenelor electrice, electromagnetice și magnetice ce se produc în țesuturile biologice. Aceste fenomene includ:

- Reacțiile țesuturilor excitabile
- Potențiale și curenți electrici în volum conductor
- Câmpul magnetic de pe corp și din afara lui
- Răspunsul celulelor excitabile la stimuli în câmpuri electrice și magnetice
- Proprietățile intrinseci electrice și magnetice ale țesutului

Este important să se facă distincție între conceptul de bioelectromagnetism și cel de electronică medicală; primul se referă la fenomenele bioelectrice, bioelectromagnetice și biomagnetice și metodologia măsurărilor și stimulărilor, pe când cel de-al doilea concept se referă la dispozitivele efective folosite în acest scop.

Prin definiție bioelectromagnetismul este un domeniu interdisciplinar deoarece implică asocierea științelor ingineresti cu fizica, științele naturii, biologie, medicina sau mediu. Domeniile de studiu includ producerea câmpurilor electrice sau electromagnetice de către celule, țesuturi și organisme vii incluzând bacteriile electroluminescente; de exemplu, potențialul de membrană al unei celule și curenții electrici din nervi și mușchi ca rezultat al potențialului de acțiune. Alte arii de studiu includ orientarea animalelor folosind câmpurile geomagnetice; efectele posibile ale surselor umane de câmp electromagnetic precum telefoanele mobile, și dezvoltarea unor noi terapii pentru remedierea acestor efecte. Termenul poate fi folosit și cu referire la capacitatea unor celule vii, țesuturi și organisme de a produce câmpuri electrice și reacțiile celulelor la câmpurile electromagnetice [46].

Manifestări electrice de scurtă durată numite potențiale de acțiune se produc în câteva tipuri de celule animale numite celule excitabile, categorie de celule ce include neuroni, celule musculare, celule endocrine și câteva celule vegetale. aceste potențiale de acțiune sunt folosite pentru a facilita comunicarea intercelulară și activarea proceselor intracelulare. Aceste fenomene fiziologice ale potențialului de acțiune sunt posibile datorită canalelor ionice dependente electric ce permit echilibrarea potențialului produs de

gradientul electrochimic pe ambele părți ale membranei celulare. Bioelectromagnetismul este studiat în principal prin tehnici din electrofiziologie. La sfârșitul secolului 18, medicul și fizicianul italian Luigi Galvani a descoperit fenomenul în timpul disecției unei broaște pe o masă pe care realizase anterior experimente în electricitate statică. Galvani a introdus atunci termenul de "electricitate animală" pentru a descrie fenomenul, în timp ce contemporanii săi l-au denumit galvanism. Galvani și contemporanii săi considerau activarea mușchilor ca efect al unui fluid electric sau a unei substanțe din nerv [47].

Primul semnal biomagnetic, magnetocardiograma (MCG), a fost detectat de Gerhard M. Baule și Richard McFee [48] în 1963 folosind un magnetometru cu bobină de inducție. Magnetometrul consta dintr-o bobină cu două milioane de spire de cupru înfășurate pe un miez de ferită. În plus față de bobina detectoare, amplasată deasupra inimii, ei au folosit și o bobină identică, legată în serie cu prima dar amplasată lateral. Cele două bobine erau în opoziție ceea ce facilita anularea câmpurilor magnetice distante ce proveneau din alte surse.

4.3. O nouă etapă, redefinitorie

A venit apoi era fizicii cuantice, cu înțelesuri noi, cu redefiniri de concepte, cu accepțiuni și acceptări ale unor idei de-a dreptul revoluționare. Structura fină a nucleului, de la cel al elementelor chimice, până la cel al celulelor biologice, prin mult amintita rezonanță magnetică, a devenit o dimensiune bine cunoscută. Alăturându-i-se tehnologia nouă, avansată, și având un mare ajutor în informatică, fizica cuantică a impus o nouă definiție a imagisticii medicale, o imagistica bazată pe informație, culeasă prin clasicul fenomen de rezonanță magnetică, însă la un nivel submicroscopic, o imagistică ce se dovedește capabilă de a fi nu doar investigativă a structurii, ci și a funcționalității, cu rol mare în prevenție. Era metodelor neinvazive, era metodelor de investigare rapidă, face pași rapizi, tot mai rapizi, în a deveni o certitudine...

Măsurătorile de tip electric au deschis calea schimbării filosofiei medicinei (căci, față de ingineria materialistă, medicina are caracteristici ingineresti, cărora i se adaugă o filosofie despre sănătate și boala). Și, așa cum există o împărțire în medicina tradițională și medicina clasică, prima bazată și pe concepte pe care medicina clasică le combate, dar și pe modalități de tratare, se dezvoltă, așa spune că deja există, o medicină care are la baza filozofiei concepțiile fizicii cuantice, o medicină a microcosmosului psiho-material – corpul viu – care privește ansamblul anatomo-patologic, la un loc cu ansamblul fiziologic, dar și cu ansamblul de mecanisme psiho-somatice respectiv stări psihice. Această medicină este denumită de unii medicină cuantică, de alții medicină vibrațională. Amandouă denumirile comportă cuprinderea celeilalte, fără a exclude ceva, poate direcția de a privi, prin prisma fizicii, direcția de "atac" al noului orizont. Mai în glumă, mai în serios, se poate spune că prima îl are în vedere pe Einstein, a doua pe Tesla...

Această nouă concepție, această medicină, vine la pachet, firesc, cu metodele de investigare și metodele de tratament, fără excepție terapii, adică bazate pe vindecări, pe însănătoșiri, nicidecum pe extirpări sau omorârea a ceva.

Metodele de investigare, bazate pe aceste noi principii, nu sunt încă definite ca denumire imagistică, nefiind încă acceptate de medicină, medicina clasică, fiindcă nu acceptă chiar principiile de la care se pleacă, care i-ar schimba cu totul baza științifică și, astfel, în mare parte ar fi desființată, subțind-o, multe specialități actuale dispărând¹. Denumirea din titlul acestui capitol este una proprie și pe care, prin ceea ce reprezintă cercetarea practică și teoretică, din lucrarea de doctorat personală, voi demonstra că nu este o denumire pleonasmică ci una bazată pe principiile ce îi stau la bază.

În primul rând, neacceptarea ideii că un corp uman este un “obiect” radiant, un “obiect” care în jurul său are un câmp electromagnetic, deși este acceptată ideea că impulsurile nervoase sunt de tip electric, face ca metodele de investigare de tip captor de informație din aceste câmpuri, să nu fie considerate ca relevante². Pe lângă acestea mai există și metodele bazate pe radiația infraroșie a organismului, ori pe captarea “zgomotului cuantic” al organismului în dinamicitate.

Metodele de investigare al câmpului electromagnetic, numite, metode bio-rezonante (termen puțin forțat, căci nu este vorba de rezonanța cu corpul bio, ci cu ceea ce creează acesta, vorbind de câmp) se bazează pe rezonanța, ca și frecvență, a unui circuit captator, cu acest câmp. Curentul captat este foarte bogat în informații, însă aceste informații nu sunt unele direct interpretabile, fiind necesară metode de calcul neliniar, metode complexe, și apoi “construirea” imaginii cu localizarea problemelor patologice sau funcționale. Metoda, din punct de vedere al fizicii, se bazează pe principiile vibraționale, ale undelor, domeniu în care părinte și pionier a fost Nikola Tesla. Pe această direcție s-au dezvoltat metodele de investigare așa-numite Bio-rezonanța Tesla. Derivând din acestea, însă mult mai fine, sunt metodele ce culeg informația din câmpul SNC, dezvoltate cu precădere în Rusia (URSS), și care aduc în discuție structura ADN, descoperirea fazelor incipiente ale cancerului, descoperirea potențialelor congenitale, cu risc de evoluție sau transmitere la urmași.

4.3.1. Metode de investigare bazate pe bio-câmpuri

Magnetoencefalografia (MEG) este o tehnică de imagistică neurală funcțională pentru cartografierea activității creierului prin înregistrarea câmpurilor magnetice produse de curenții electrici ce apar în mod natural în creier, folosind magnetometre foarte sensibile. Un ansamblu de senzori SQUID (dispozitive supraconductoare cu interferență cuantică) sunt în prezent cele mai frecvente magnetometre folosite, în timp ce dispozitivele SERF (magnetometre cu precesie nucleară) se află încă în cercetare. Aplicațiile MEG includ

¹ Vorbind de specialitățile actuale, doar ca exemplu, și nu unicat, ar fi reumatologia care, de multe ori, ajunge la situații limită, în privința bolilor clasice sau, când e vorba de bolile auto-imune, de sindroame, se “despică” în direcții cu totul diferite (n.a.)

² Nu este însă valabilă o generalizare, deja există țări în care aceste metode sunt acceptate, oficial, în instituțiile ce se ocupă de sănătatea umană și nu doar umană (n.a.)

cercetarea de bază în procesele cerebrale perceptive și cognitive, localizarea regiunilor afectate de diferite patologii înaintea unor intervenții chirurgicale, determinarea funcțiilor diferitelor părți ale creierului, și neuro-feedback. Acest lucru poate fi aplicat într-un cadru clinic pentru localizarea unor anomalii, precum și într-un cadru experimental pentru măsurarea activității creierului [49], [50].

Magnetocardiografia (MCG) este o tehnică neinvazivă de detectare și măsurare la suprafața corpului a câmpului magnetic generat de activitatea electrică a inimii folosind dispozitive foarte sensibile precum dispozitivele supraconductoare cu interferență cuantică (SQUID) [51]. Înregistrarea grafică a variațiilor câmpului magnetic cardiac se numește magnetocardiogramă.

Valoarea maximă a câmpului magnetic cardiac este de aproximativ 10^{-10} T pentru adult și de aproximativ $0.5 \cdot 10^{-12}$ T pentru făt, valori mult mai mici decât valoarea câmpului magnetic terestru ($5 \cdot 10^{-5}$ T). Deoarece câmpurile magnetice produse de activitatea electrică a organismelor vii sunt extrem de slabe, detectarea lor se face în condiții speciale. Acestea implică reducerea, în mediul de lucru, a tuturor câmpurilor care pot interfera cu câmpul de măsurat, precum și utilizarea unui echipament de investigare de înaltă rezoluție. Câmpurile magnetice perturbatoare includ: câmpul geomagnetic natural și câmpurile magnetice produse de activitățile umane, în special cele din domeniul frecvențelor medii și joase. Crearea unui mediu cu activitate magnetică apropiată de zero se poate realiza prin diferite mijloace: ecranare [52], compensare [53], sau sisteme mixte formate din camere ecranate, cu pereți din straturi de permalloy, mumetal sau aluminiu, împreună cu sisteme de bobine pentru compensarea și controlul câmpului magnetic extern [54]. Ecranarea feromagnetică și compensarea activă sunt metode standard utilizate la frecvențe joase. La frecvențe ridicate se folosește metoda de ecranare (absorbție cu curenți turbionari) prin utilizarea unor materiale cu conductivitate electrică ridicată. Pentru camere ecranate din materiale feromagnetice, ecranarea se realizează prin faptul că fluxul magnetic preferă calea cu valoarea cea mai ridicată a permeabilității magnetice. În cazul camerelor ecranate realizate din materiale neferomagnetice (Cu, Al), ecranarea este bazată pe legea lui Lenz. Câmpul electromagnetic variabil în timp induce în materialul conductor curenți turbionari care, la rândul lor, generează un câmp opus celui exterior. Simultan se produce și absorbție de energie prin curenți turbionari.

În sistemele mixte, frecvent utilizate, alcătuite din cameră ecranată și sistem de compensare activă cu bobine ortogonale, controlul câmpului este efectuat cu magnetometre vectoriale. Ansamblul format din sistemul de bobine, magnetometru și un circuit electronic de putere ce lucrează într-o buclă de reacție negativă realizează compensarea câmpului extern până la valori ce permit buna funcționare a unui bio-magnetometru SQUID.

Primele înregistrări ale câmpului magnetic al inimii, utilizând un magnetometru SQUID și o camera ecranată magnetic au fost efectuate în 1969 de Cohen, Edelsack și Zimmerman [55]. Semnalul magnetocardiografic înregistrat a depășit așteptările fiind cu câteva ordine de mărime mai bun decât cel înregistrat cu bobine. Primele

biomagnetometre SQUID aveau 1 – 7 canale și o rezoluție spațială în domeniul 3 mm – 5 cm, necesitând un timp mai îndelungat pentru obținerea unei hărți de distribuție a câmpului magnetic [56]. Utilizarea sistemelor SQUID multi-canal, numărul canalelor depășind în prezent câteva sute, a dus la îmbunătățirea condițiilor de examinare și obținerea de date mai credibile.

S-au realizat, de asemenea, și sisteme care utilizează gradiometre supraconductoare de ordinul unu sau doi care au permis efectuarea măsurătorilor biomagnetice și în încăperi ne-ecranate magnetic. Zimmerman a realizat primul gradiometru SQUID pentru măsurători de MCG în încăperi neecranate, ulterior fiind experimentate și de alte grupuri de cercetare din Germania, Japonia, China. Există, de asemenea și sisteme care funcționează în mediu neecranat.

4.3.2. Stadiul incipient al informațiilor avansate

Cercetările efectuate asupra câmpurilor energetice din jurul plantelor și al animalelor au demonstrat că există un câmp magnetic extrem de slab cu frecvență redusă în jurul tuturor sistemelor biologice. În încercarea de a înțelege câmpurile energetice care înconjoară toate vietățile, ne-am apropiat de înțelegerea fenomenului câmpului bio, a cărui existență a fost cunoscută de-a lungul timpului, datorită unor dovezi găsite în medicina chineză și ayurvedică.

Descoperirile științifice care stau la baza acestei metode reprezintă o îmbinare a tehnologiei cu vechile tradiții ale medicinei orientale, bazate pe conceptele energetice ale acupuncturii pentru reglarea energiilor. Omul de știință american B. Kim a reușit să facă o descoperire cu privire la care dintre punctele terminale ale meridianul de acupunctura sunt conectate la nucleul celular. Dacă ne întoarcem la sistemul meridian chinez, vom învăța despre misterele fluxului chi, care în termeni energetici este similar cu cel al fluxului de fotoni coerenți. Experimentele efectuate pe iepuri au arătat că animalele, la fel ca omul, au un sistem de structuri tubulare extrem de fine (diametru de aproximativ 0,5 până la 1,5 microni).

Există foarte multe metode de a influența sistemul de meridiane cu scopul de a echilibra energiile, doar că efectele lor nu sunt suficient de puternice. Conform teoriei entropiei cuantice logice, schimbul de informații în orice sistem se produce la anumite perioade îndelungate de timp și selectiv datorită quantului forme de unde electromagnetice de frecvență, care are o energie echivalentă cu cea necesară pentru a sparge legăturile structurii elementare ale sistemului. Principiile teoriei entropiei cuantice logice ne îndeamnă să presupunem că sistemele biologice supuse stressului duc la stări instabile (metastabile), ceea ce face mult mai probabilă extenuarea sistemului. NLS (Non-Linear System) este un fundament al funcțiilor sistemului de cercetare, în conformitate cu principiul amplificării semnalului inițial și cu deteriorarea sistemelor metastabile implicate. În ceea ce privește fizica, NLS este un sistem de oscilatoare electronice care rezonază pe aceeași lungimea de undă cu undele electromagnetice, a căror energie este

echivalentă cu energia care descompune legăturile dominante care mențin organizarea structurală a organismului cercetat.

Momentele magnetice ale curenților moleculari, afectați de câmpurile fizice externe, își pierd orientarea inițială, ceea ce cauzează alinierea necorespunzătoare a structurilor de spin ale electronilor delocalizați ai centrului de adiție al neuronilor cortexului. Astfel, acest fenomen dă naștere unor stări instabile (stări metastabile) ale căror deteriorare acționează ca un amplificator pentru semnalul de inițiere. Sistemul hardware-software dezvoltat la Institutul de Psihofizică Practică permite producerea unei activități bioelectrice prestabilite a neuronilor creierului. Pornind de la această activitate devine posibilă amplificarea selectivă a semnalelor, altfel greu detectabile din cauza fluctuațiilor statistice, ca mai apoi să fie izolate și decodate informațiile pe care le conțin.

Într-un fel, NLS preia date din punctul de origine al frecvenței de undă, pentru a decoda și afișa pe ecranul computerului informații, unde un model virtual al organului scanat afișează culori specifice. Urmând regulile cromocinetice cuantice, valorile entropice ale sistemelor sunt reprezentate printr-un spectru de culori, pornind de la galben deschis (valori minime ale entropiei), la portocaliu, la roșu și purpuriu, până aproape de negru (valori maxime ale entropiei). Pot fi făcute calcule teoretice mai exacte cu ajutorul unui calculator care permite evidențierea unui număr de stări staționare care corespund unui anumit potențial de entropie, care mai apoi interacționează selectiv cu spectrul frecvențelor undelor electro-magnetice. Modelele pe calculator vă prezintă și o proiecție tridimensională a organelor interne. Semnele colorate plasate pe imagine îl fac pe utilizator să determine mai ușor zonele cu un nivel de stres ridicat. Este posibil să se constate progresul deteriorării acestor structuri biologice și să se facă o estimare a gravității, prin compararea gamei de culori a indicatorilor și prin dispunerea acestora pe suprafața organului, urmărind dinamica schimbării lor pe o perioadă de timp. Pentru a determina nivelul de stress al unei anumite zone, este necesar să se cerceteze în profunzime organul până când punctul focal (nidus) este localizat.

Este prima dată (probabil că ar trebui să se spună că "suntem în stadiul incipient al informațiilor avansate...), când tehnologii informaționale avansate din domeniul controlului activ al homeostaziei sunt introduse pe piața mondială. Cercetătorii au făcut progrese în dezvoltarea pregătirii informaționale pentru a indica echilibrul optim al homeostaziei în organism și neutralizarea modelelor energetice de stress ale agenților patologici infecțioși externi. Acesta este cel mai superactiv program de control al homeostaziei din lume din zilele noastre. Cercetătorii de la Institut au fost primii care au reușit să creeze acest echipament eficient care este capabil să regleze frecvența pulsurilor principale în mod automat, fără intervenția umană, precum și detectarea și corectarea defectelor energetice și a patologiilor energetice în organele și celulele corpului. Acest lucru se realizează printr-o combinație de diferite oscilații magnetice modulate, înregistrate pe o matrice. Conceptul fundamental în dezvoltarea acestui echipament a fost ipoteza că corpul uman are rețea de informații electromagnetice care este capabilă să răspundă la lungimi de undă externe.

Cercetările efectuate la Institutul de Psihofizică Practică a reușit să reunească tendințe diferite și separate ale Valeologiei, creând un salt cuantic în elaborarea unei metode de control al homeostaziei active. Apoi au abordat homeopatia și acupunctura chineză cu elaborările ulterioare ale lui Voll, Morell și Schimmel; au abordat Ayurveda indiană și teoria chakrelor; Fito-frecvența și multe alte metode de echilibrare. Lucrările teoretice și experimentale au făcut posibilă producerea sistemului NLS - un generator cuantic neliniar - care a fost descoperit de Nikola Tesla.

Metoda de analiza NLS dezvoltată la Institutul de Psihofizică Practică [57] constă într-o evaluare directă a stării organului datorită amplificării prin rezonanță a semnalului frecvenței de undă a organului investigat folosind un senzor de declanșare non-invaziv. Fiecare organ și fiecare celulă are propriile oscilații distincte care sunt stocate în memoria calculatorului și pot fi afișate pe ecran ca un grafic care reprezintă condițiile schimbului de informații dintre organ (țesut) și mediu. Fiecare proces patologic are, de asemenea, propriul grafic stocat în memoria calculatorului cu toate etapele progresive prezentate cu vârsta, sexul și alte variații luate în considerare.

După citirea caracteristicilor frecvenței obiectului biologic cercetat, sistemul compară gradul de similitudine spectrală al acestora cu țesuturile sănătoase și țesuturile afectate sau cu agenții infecțioși pentru a obține cel mai apropiat proces patologic sau tendința patologică. În cazul proceselor combinate, un mod de analiză virtuală poate ajuta la diferențierea fiecărui proces.

O altă oportunitate minunată oferită de analiza NLS este testarea substanțelor [58]. Sistemul de investigare oferă o oportunitate unică de a înregistra fluctuațiile de frecvență ale oricărui preparat și de a le adăuga la numeroasele mii de preparate aflate deja în baza de date. Sistemul caută apoi o semnătură energetică care are cea mai apropiată caracteristică spectrală de cea a procesului de stress și selectează modelul cel mai eficient. Astfel în urma celor spuse, orice problemă poate fi reprezentată ca o perturbare a sincronizării armonice în orice organism biologic. Perturbarea poate fi aparea din diferite cauze, care la rândul lor pot fi considerate oscilații electromagnetice dizarmonice care cauzează blocaje (zgomot), ce interferează cu funcționarea normală a corpului. Acum este totuși posibilă eliminarea acestor oscilații dizarmonice prin aplicarea legilor fizicii. În acest caz, cel mai simplu mod ar fi să se utilizeze oscilațiile electromagnetice cu semn opus pentru ca suma algebrică a oscilațiilor dizarmonice și a oscilațiilor electromagnetice inversate să fie egală cu zero.

Ghidați de aceste concluzii, la mijlocul anilor 70, Dr. Franz Morell împreună cu un alt inginer electronist Erich Raschebut, au inventat o metodă și un dispozitiv numit "MoRa" [59]. Metoda de echilibrare a informației (echilibrul de frecvență META) reprezintă o perfecționare a metodei "MoRa", metodă de a rezolva a problema restabilirii funcționării normale a organismului în cazul unui stress acut sau cronic. Echilibrarea META-frecvenței este un mijloc de bio-feedback care influențează corpul printr-o combinație de diferite oscilații electromagnetice modulate emise de sistemul NLS și buclă de feedback pacient.

Oamenii de știință de la Institut au devenit mai apoi interesați de experimentele Prof. S. Smith de la Universitatea din Manchester, care au demonstrat că apa își poate "aminti" frecvențele coerente la care a fost expusă în cadrul oricarui câmp magnetic variabil. Apa imprimată poate păstra în structura sa informații despre acele frecvențe pentru o anumită perioadă de timp. Asta înseamnă că o corecție eficientă a unui dezechilibru din organism poate fi inițiată prin intermediul informațiilor înregistrate pe o matrice. Pregătirile informatice (metazodele) sunt combinații specifice de frecvențe coerente alese de calculator și sunt utilizate pentru a furniza forme specifice, deja stabilite, cu efect direct. Acestea sunt realizate cu ajutorul aparatului care transferă informația frecvenței (spectrală) preluată de la nidusul stresului într-o matrice (apă, alcool sau lactoză). Metazodele au efect de trezire a rezervelor ascunse ale corpului, care iau în considerare zona largă de influență a preparatelor și lipsa efectelor secundare nocive. În timpul tratamentului cu frecvențe acest lucru permite controlul total asupra metazodelor pe care utilizatorul ar dori să le selecteze și utilizeze.

4.3.3. Istoricul și baza științifică a metodelor "biorezonante"

Toate aceste informații legate de medicina cuantică au pregătit terenul pentru acest capitol dedicat noii tehnologii de diagnostic și tratament numită biorezonanță.

Biorezonanța este o metodă a medicinei cuantice, neinvazivă, nedureroasă, folosită pentru a examina starea de sănătate a diferitelor organe, țesuturi, celule. Biorezonanța este o metodă modernă de diagnostic și tratament energetic, bazată pe cele mai noi descoperiri ale fizicii cuantice.

Organismele vii sunt sisteme deschise, active, aflate într-un schimb continuu de materie, energie și informație cu mediul înconjurător. Fiind sisteme deschise, acestea interacționează cu exteriorul prin câmpuri și radiații electromagnetice.

Metoda de analiză nonlineară (metoda NLS) este o metodă științifică utilizată în ultimii ani care începe să câștige popularitate în domeniul medicinei.

Dar ce înseamnă nonlinear? Dacă fizica newtoniană este lineară, atunci fizica cuantică privește procesele din perspectivă nonlineară, holistică. Nonlinear înseamnă simultaneitate de procese care se întrepătrund în timp și spațiu. Un sistem nonlinear este un sistem care nu satisface principiul superpoziției. Cele mai multe sisteme fizice sunt în mod inherent nonlineare în natură (exemplu de sistem nonlinear – vremea).

Fundamentele fizicii moderne sunt teoria cuantumului entropic și teoria relativității. Binecunoscuta teorie a relativității $E=mc^2$ a demonstrat că masa nu este în relație cu substanța, ci este de fapt o formă de energie conectată la activitatea biologică și procesul în dinamică. O altă abordare a acestei formule ar fi că energia este de fapt numărul de persoane care se concentrează conștient. Astfel se poate explica fenomenul de vindecare la distanță care lucrează în planul fizicii cuantice sau puterea rugăciunii.

Teoria cuantumului entropic este o parte esențială a teoriei informaționale dezvoltată în anii '80 de Theodore van Hoven (1922-1995). Th. van Hoven consideră informația o

categorie materială care ne arată nivelul de organizare a structurii interne a unui obiect și e corelată cu caracteristicile de bază (energia și masa obiectului) [60]. Câmpul cuantic entropic reprezintă un cvasicâmp generat prin producerea deformării spațio-temporale.

Această teorie logică a quantumului entropic prezintă 2 postulate:

1. Informația este o categorie materială, la fel ca energia și masa unui sistem.
2. Datorită faptului că informația este materie, aceasta urmează legea conservării. Informația nu poate să dispară fără urmă sau să apară de nicăieri. Cantitatea totală de informație dintr-un sistem închis (un sistem care nu schimbă masă, energie și informație cu mediul exterior) – are o valoare constantă.

Van Hoven a devenit interdisciplinar, legând mecanica lui Newton, Einstein și Planck, electrodinamica lui Maxwell și termodinamica cu caracteristicile fundamentale quantum- entropice ale vacuumului (vidului).

Noțiunea de cuantă a fost folosită pentru prima dată de fizicianul Max Planck în sens de cantitate discretă. Etimologic cuvântul cuantă provine din limba latină și înseamnă cantitate. Exemplu de cantitate discretă este fotonul care reprezintă o cuantă de lumină, sau 1 ban/1 cent reprezintă o sumă discretă de bani/centi (nu există jumătate de ban sau de cent).

Obiectele cuantice sunt unde de posibilitate. O undă cuantică nu se propagă în timp și spațiu, ci în domeniul posibilității, domeniu pe care Heisenberg l-a numit potență. W. Heisenberg este un fizician german, care în 1932 a primit premiul Nobel pentru fizică. El este unul din fondatorii fizicii cuantice - autorul principiului incertitudinii. Conform acestui principiu, cu cât încerci să măsoară ceva cu mai multă precizie, alți parametri ai acelui ceva dispar; de fapt tu niciodată nu vei putea determina nimic.

4.3.4. Metatron, un aparat de investigare “altfel”

Din perspectivă metafizică, Metatron este un martor al gândurilor omului, datorită căruia se poate conștientiza puterea iubirii și sensul existenței. Metatron a fost singurul înger al sferelor celeste care a cunoscut condiția umană, este un ghid care conduce și susține oamenii, în orice moment al vieții. Ținând cont de etimologia și sensurile acestui cuvânt, nu întâmplător oamenii de știință de la Institutul de Psihofizică Practică din Omsk au denumit dispozitivul cuantic nonlinear Metatron.

Dispozitivul Metatron reprezintă legătura obiectivă, fizică, științifică dintre universul cuantic și lumea reală, este o punte între subconștient și conștient.

Pentru a înțelege noutatea pe care o aduce acest dispozitiv (ca prim exemplu) este necesară o călătorie pe tărâmul fizicii cuantice, care începe cu descrierea principalelor noțiuni descoperite de-a lungul timpului de oameni de știință pasionați și geniali.

O primă întrebare care a apărut a fost care este compoziția stelelor îndepărtate. De exemplu, se știe cum sunt determinate elementele chimice din compoziția Soarelui?

Una din principalele tehnici folosite este analiza spectrală. Această tehnică își are începuturile în 1750 când oamenii de știință au început să studieze comportamentul

diferitelor substanțe în foc și descompunerea luminii rezultate prin folosirea unei prisme. Astfel s-a descoperit că gazele fierbinți degajate prin arderea materialelor emit lumină de diferite culori, adică au asociat un anumit spectru. Spectrul vizibil este reprezentat de radiațiile luminoase cuprinse în intervalul 400÷750 nm obținute în urma descărcărilor electrice în gaze sau ca urmare a radiației termice a corpurilor incandescente. Ochiul omenesc este sensibil la această radiație, sensibilitatea maximă fiind situată în jur de 589 nm (puțin peste jumătatea intervalului). Această lungime de undă corespunde radiației galbene. De exemplu, sarea gemă generează un spectru de lumină galben strălucitor (sarea e foarte importantă în conducerea energiei în organism, ajută la transportul substanțelor nutritive spre celule, contribuie la echilibrul fluidelor în organism).

Mai mult, s-a observat că nu toate culorile curcubeului (ROGVAIV) apăreau în acest spectru, existând zone întunecate în cadrul acestuia. Există chiar materiale care emit doar câteva nuanțe din întregul spectru vizibil. Mult mai târziu, în 1820, s-a stabilit clar că studierea acestui spectru de emisie reprezenta o modalitate foarte bună de a detecta și identifica mici cantități dintr-un element aflat în compoziția unei pulberi încălzite la o flacără.

Studiile luminii solare au dus la descoperirea unui spectru cu mici "goluri" vizibile sub forma unor foarte subțiri linii întunecate prezente printre culorile curcubeului. Următoarele întrebări care au apărut se refereau la cauza existenței liniilor spectrale specifice fiecărei substanțe și relația dintre acestea și compoziția substanțelor.

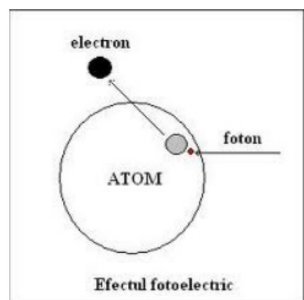
Sfârșitul secolului XIX a adus răspunsuri dar și noi semne de întrebare. Prin studiile efectuate în domeniul spectrului continuu de radiații emis de diferite substanțe solide încălzite s-a putut determina temperatura acestora.

Pe parcursul acestor experimente s-a observat și că anumite obiecte absorb lumina extrem de eficient, fiind absorbante aproape ideale. Au fost numite corpuri absolut negre deoarece absorbau aproape toată radiația electromagnetică incidentă pe suprafața lor. Temperatura unui corp absolut negru determină distribuția culorilor sau lungimilor de undă ale luminii emise.

Un exemplu de corp negru este un cuptor în interiorul căruia radiațiile electromagnetice (lumină și căldură) există sub forma unor unde staționare de culori sau lungimi de undă variabile. Aceste unde vibrează asemenea corzilor unei chitare fixate la ambele capete. La temperaturi scăzute, undele din interiorul cuptorului se situează în domeniul infraroșu al spectrului, invizibile pentru ochiul uman. Pe măsură ce temperatura crește, cuptorul se încinge și începe să radieze lumină roșie, iar dacă temperatura continuă să crească culoarea dominantă devine portocaliu, apoi galben și mai târziu alb-albăstrui. Zona de intensitate maximă a energiei radiate se deplasează spre lungimi de undă mai mici odată cu creșterea temperaturii.

Fenomenul de „catastrofă” ultravioletă a reprezentat un moment cuantic deosebit în domeniul fizicii. S-a observat că pe măsură ce se înaintează în interiorul zonei

ultraviolete a spectrului, este emisă tot mai puțină lumină. Acest fenomen aparent inexplicabil a fost studiat cu mare interes de unul din pionierii fizicii cuantice. Max Planck este cel care a conștientizat faptul că energia putea fi emisă sau absorbită doar în valori discrete specifice fiecărei culori în parte. El a introdus noțiunea de cuantă (latină – cantitate discretă) pentru a cuantifica energia ($E=h\cdot\nu$, unde h =constanta lui Planck, ν =frecvența radiației).

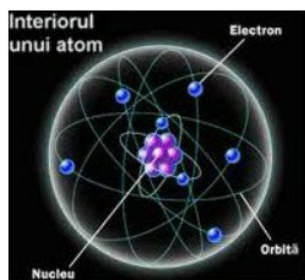
Concluzia lui Planck despre emisia energiei în mod discret a fost folosită de Albert Einstein în 1905 pentru a explica un alt fenomen care nu respecta legile fizicii clasice. S-a observat că iluminarea unei plăci metalice putea fi însoțită uneori de eliberarea de electroni de pe suprafața respectivă, numai că lungimea de undă a luminii folosite trebuia să atingă o anumite valoare înainte de a fi dislocat măcar un electron. Acest fenomen este cunoscut sub denumirea de efect fotoelectric. În 1923, fizicianul Arthur Compton a reconfirmat teoria lui Einstein când a explicat acest efect. O aplicabilitate a zilelor noastre a efectului fotoelectric sunt panourile solare care transformă lumina (fotonii) în curent electric (electroni).

Se poate crește oricât cantitatea (intensitatea) de lumină direcționată spre placa metalică, dar dacă lumina nu are lungimea de undă (culoarea) corespunzătoare, electronii rămân în structura metalică. Einstein a concluzionat că lumina care atinge suprafața metalică există sub forma unor pachete discrete și până un singur "pachet" de lumină nu avea suficientă energie pentru a disloca un electron, acesta din urmă rămânea captiv în structura metalică. Și, așa cum sugerase și Planck, lungimea de undă și frecvența asociate luminii folosite, sunt măsura cantității de energie conținută în fie-care pachet, sau cuantă, din această lumină.

Așa că în timp ce cuantele de lumină albastră au suficientă energie pentru a elibera un electron, cuantele de lumină roșie nu puteau face acest lucru, oricât de multe ar fi lovit placa metalică.

Acest comportament sugerează ideea că lumina este o particulă și nu o undă, numai că există fenomene care indică faptul că lumina are un caracter ondulatoriu: difracția, refracția, interferența luminii, etc. Deci lumina este și particulă și undă.

Aceste "pachete" sau cuante de lumină extrem de mici au fost numite fotoni (de la grecescul *photos* -care înseamnă tocmai lumină).

Explicarea fenomenelor legate de atomi și fotoni a început tot în primele decenii ale secolului XIX. Neils Bohr propune primul model atomic funcțional al atomului de hidrogen. În cadrul acestui model, electronul orbitează în jurul nucleului (mișcare orbitală) asemenea planetelor în jurul Soarelui.

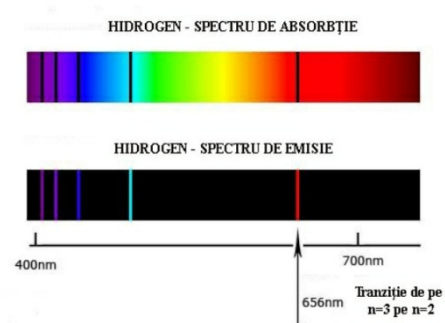
Folosind ideea cuantificării energiei introdusă de Planck pentru explicarea catastrofei ultraviolete, Bohr afirmă că în mișcarea sa în interiorul atomului de hidrogen electronul poate avea doar valori

discrete ale momentului cinetic atunci când orbitează în jurul nucleului, adică poate orbita doar la anumite distanțe de acesta. În interiorul unui atom electronii emit radiație electromagnetică doar atunci când "sar" de pe o orbită permisă pe o alta, iar energia radiației emise ne oferă informații despre orbitele permise.

Datorită concentrării și intuiției sale, N. Bohr a creat un model extraordinar al atomului de hidrogen, care explică detaliat spectrul atomic al acestui element. Explicarea orbitelor electronice ale hidrogenului a fost posibilă datorită abordării concepției cuantice.

În 1924, Louis de Broglie avansa o idee simplă și curajoasă pentru înțelegerea lumii atomilor, care de asemenea a reprezentat un adevărat salt cuantic.

Din moment ce Einstein, Planck și Compton stabiliseră clar faptul că lumina prezenta caracteristici duale, de corpuscul și de undă, Louis de Broglie sugerează că și materia (protoni, electroni, atomi, obiecte macroscopice) e posibil să se comporte uneori asemenea undelor.

Plecând de la imprecizia poziției electronilor în cadrul orbitelor undelor staționare ale lui de Broglie, Werner Heisenberg introduce o idee extraordinară pe care o formulează în felul următor: "Pe măsură ce determinăm mai precis poziția unui electron, precizia

de determinare a vitezei sale scade și viceversa." Aceasta este una din formele celebrului principiu al incertitudinii.

Și deși fraza anterioară sună destul de straniu, ea conține conceptul necesar înțelegerii naturii duale, particulă-undă, a obiectelor din lumea cuantică. Acest enunț al lui Heisenberg a condus la înțelegerea faptului că particulele subatomice pot dispărea pentru a reapărea într-o altă poziție în spațiu. Și pot face asta fără a exista în spațiul dintre cele două puncte. Extraordinar, nu-i așa?

Când un electron este parte a unui atom, locurile de unde poate dispărea și cele în care poate reapărea sunt doar anumite zone din jurul nucleului. Și asta creează aparența unui "înveliș", așa-zisul orbital electronic. Particulele elementare pot exista, de asemeni, în mai mult de o locație în același timp, cu condiția ca timpul să fie extrem de scurt. Un electron poate călători dintr-un loc în altul parcurgând toate drumurile posibile simultan. Și, încă mai șocant, aceste particule pot apărea din nimic, pentru a exista pentru un timp foarte scurt și a dispărea, la fel, în neant.

Oamenii de știință le-au numit particule virtuale. Deși virtuale, ele generează efecte "foarte" reale. Toate aceste manifestări uimitoare fac ca descrierea particulelor subatomice să fie extrem de dificilă și inexactă, dar existența însăși este inexactă la această scară cuantică.

Particula "oscilează" parcă încontinuu între două lumi, apărând și dispărând, iar acele locuri în care valorile undei asociate sunt maxime sunt cele unde particula se materializează de cele mai multe ori, în timp ce locațiile unde valorile undei asociate sunt

minime sunt cele pe care particula le evită. Unda este o veritabilă hartă a existenței particulei și, pe măsură ce unda se modifică, particula se schimbă la rândul ei. Aceste teorii explică foarte bine modificările grafice prezente la generatorul cuantic nonlinear Metatron (linia roșie – semnal de intrare și linia albastră – semnal de ieșire). Cele două linii nu pot fi interpretate și nu au sens decât împreună, la fel ca și particula și unda asociată.

Enunțul lui Werner Heisenberg conține mai mult decât o simplă analiză calitativă, atunci când face referire la imposibilitatea cunoașterii simultane a poziției și vitezei (mai exact impulsului, dat de produsul dintre viteză și masă) unei particule. Germanul a scris și o ecuație care descrie cantitativ relația dintre cei doi indicatori. Această informație ajută la o mai ușoară înțelegere a atomului de hidrogen, descris extrem de detaliat cu ajutorul ecuației lui Schrödinger.

Erwin Schrödinger a dezvoltat o ecuație care să descrie corect mișcarea și comportamentul "locuitorilor" lumii cuantice. Dacă Bohr și de Broglie reușiseră să descrie corect atomul de hidrogen, ecuația lui Schrödinger făcea și ea acest lucru. Această ecuație explică nu numai comportamentul hidrogenului, dar descrie nici mai mult nici mai puțin decât atomii tuturor elementelor din Univers.

Mecanica cuantică a lui Schrödinger explică comportamentul tuturor elementelor din Tabelul Periodic. Soluția acestei ecuații, numită "funcție de undă", descrie cu o acuratețe fantastică lumea în care trăim.

Atomul nu este întotdeauna în starea de energie minimă. Așa cum există mai multe orbite permise în cadrul modelului atomic al lui Bohr, există și alte niveluri energetice în cadrul modelului cuantic al atomului de hidrogen. Aceste stări sunt definite în principal prin intermediul numărului cuantic "n" de care am vorbit mai sus. Și pentru fiecare stare electronul posedă energii diferite care rezultă din forma orbitalului electronic. Orbitalul poate avea formă simetrică (aceeași în toate direcțiile) sau combinații de forme (halteră, o sferă în interiorul alteia, etc.).

Un electron aflat pe cel mai de jos nivel energetic într-un atom poate să intre în contact și să absoarbă energia unui foton, primind astfel energie suficientă pentru a sări pe următorul nivel. Iar în cadrul procesului invers electronul revine pe nivelul energetic anterior, proces însoțit de eliberarea unui foton. Culoarea fotonului depinde de diferența de energie dintre cele două orbitaluri.

Astfel se explică apariția liniilor spectrale asociate fiecărui element chimic. Din moment ce lumina albă are în componență toate culorile spectrului, atunci când un fascicul de lumină albă acționează asupra unei mostre dintr-un element chimic în condiții corespunzătoare, atomii acestuia absorb toți fotonii care le permit electronilor lor să efectueze salturi între orbitali.

Astfel că spectrul de absorbție este dat de toate culorile din componența luminii albe minus acelea care corespund diferențelor de energie dintre orbitalii atomilor acelui element chimic. Și când acei electroni revin în mod spontan pe nivelurile energetice de bază, apar liniile spectrale ale spectrului de emisie, linii corespunzătoare diferențelor energetice între orbitalii caracteristici acelui element.

Analiza a doi electroni alăturați dezvăluie aspecte diferite din perspectiva abordării cuantice. În mod normal, când două lucruri sunt identice, le privim ca pe niște entități independente. Atâta vreme cât putem să le monitorizăm atent, le putem trata în mod separat și le putem identifica astfel: A și B, ori X și Y, sau 1 și 2. De unde apare diferența în cazul unui sistem cuantic format din 2 electroni, fie că aceștia sunt parte a unui atom sau nu? Din moment ce aceștia apar și dispar în mod constant, existând parcă la granița dintre 2 lumi, și deoarece sunt absolut identici, este imposibil ca unul dintre ei să fie constant localizat.

Din această cauză trebuie să folosim o funcție de undă combinată pentru a descrie perechea formată din cei doi electroni, neputând folosi două funcții de undă independente. Această nouă funcție de undă asociată celor două particule va avea două părți componente. Iar aceste două părți fie se vor însuma una cu alta, fie se vor scădea una din cealaltă. Fizicienii spun că aceste operații vor genera o funcție de undă fie simetrică, fie antisimetrică.

S-a constatat că doar funcția de undă antisimetrică poate fi aplicată în cazul electronilor. Este și cazul quarcurilor, al protonilor și al neutronilor. Dacă electronii sunt în aceeași stare, atunci aceste două unde vor fi una imaginea în oglindă a celeilalte. Pe măsură ce valoarea uneia crește, valoarea celeilalte descrește perfect sincronizat cu creșterea celei dintâi. Combinate, aceste două unde se anulează reciproc. Și din moment ce unda este o hartă a poziției electronilor, asta înseamnă că lipsa undei implică lipsa electronilor! Rezultă de aici că doi electroni nu pot exista în aceeași stare cuantică deoarece asta ar face ca funcția lor combinată de undă să devină nulă.

Componentele care concură la "starea cuantică" a unui electron într-un atom sunt orbitalul pe care îl ocupă și o altă proprietate asociată electronului numită "spin". Putem face o paralelă între un titirez și un electron pentru a înțelege ce este "spinul" acestuia. Mișcarea de spin este mișcarea de rotație a electronului în jurul axei sale. Un electron poate avea spin de dreapta și spin de stânga. Astfel numai 2 electroni pot ocupa același orbital într-un atom, având obligatoriu valori diferite și opuse ale spinului. Ceilalți electroni din structura atomului trebuie să ocupe orbitalurile de energii superioare. Această regulă se numește "Principiul excluziunii" și a fost formulată de către fizicianul austriac Wolfgang Pauli. Dacă acest principiu nu ar fi respectat, toți electronii ar exista pe orbitalul cu cea mai mică energie, atomii s-ar comporta complet diferit și, în consecință, Universul ar fi un loc cu totul diferit!

Proprietatea numită "spin" este cuantificabilă și din această cauză, particulele fundamentale pot fi clasificate în două familii distincte. Enrico Fermi și Satyendra Bose sunt fizicienii care au dat nume celor două familii diferite de particule.

Particulele care au "spinul" egal cu $1/2$, $3/2$, $5/2$ ș.a.m.d. aparțin familiei "fermionilor". Fizicianul italian Enrico Fermi împreună cu Paul Dirac au dezvoltat o metodă statistică pentru a le descrie proprietățile. Se spune că fermionii au spin semi-întreg. Electronii, quarcurile, protonii și neutronii fac cu toții parte din această familie.

Particulele fundamentale din cealaltă familie au valori ale "spinului" egale cu 0,1,2,3 etc. Se cheamă "bosoni", după numele lui Satyendra Bose care împreună cu Albert Einstein a dezvoltat o metodă statistică pentru a descrie această familie. Se spune că bosonii au spin întreg. Spre deosebire de fermioni, bosonii nu se supun principiului excluziunii. Grupuri de foarte mulți bosoni există pe cel mai scăzut nivel energetic disponibil. Fotonii, gluonii și, teoretic, gravitonii, sunt parte a acestei familii. Dacă bosonii ar fi respectat principiul excluziunii, multe din marile invenții tehnologice moderne nu ar fi existat. Este și cazul laserilor, al căror principiu de funcționare necesită existența unui număr imens de fotoni în aceeași stare simultan.

Toate noțiunile noi despre dualitate, particule virtuale, excluziune și incertitudine aparțin domeniului cuantic. Tot în această zonă sunt incluse fenomenul de inseparabilitate cuantică și colapsul funcției de undă asociat acestui fenomen.

Fenomenul de inseparabilitate cuantică apare atunci când două sau mai multe particule interacționează, funcțiile lor de undă se combină de o asemenea manieră că anumite proprietăți ale fiecăreia depind de ceea ce se petrece cu cealaltă. Dacă ulterior particulele sunt separate cu atenție și ținute izolat în locații îndepărtate, ele continuă să existe ca o pereche atâta vreme cât nu sunt deranjate, cu proprietățile uneia depinzând de ale celeilalte.

Când asupra uneia dintre particule intervine un observator uman în vederea măsurării anumitor proprietăți ale sale, funcția de undă "se prăbușește" instantaneu. Fizicienii numesc acest fenomen "colapsul funcției de undă". Instantaneu, proprietățile interdependente ale celeilalte particule iau și ele valorile corespunzătoare. De exemplu, putem construi un dispozitiv care să emită perechi de electroni cu valori ale spinului opuse și interdependente. Nici unul dintre electroni nu are o valoare fixă a spinului, ambii oscilând între spin orientat în sus și în jos. Dar funcțiile lor de undă depind cumva una de cealaltă astfel că de fiecare dată când se acționează asupra unuia dintre electroni, acesta orientându-și spinul - să zicem - în sus, atunci instantaneu spinul celuilalt electron se fixează în starea opusă (în jos).

Acest colaps instantaneu are loc și atunci când cei doi electroni sunt dispuși unul lângă altul, dar și dacă particulele se găsesc la mii de kilometri distanță una de cealaltă.

Deși acest comportament este straniu, se întrevăd o mulțime de aplicații ale acestui fenomen în tehnologii moderne precum computerele cuantice, criptografiacuantică sau teleportarea cuantică. Datorită faptului că o mulțime de cercetări se desfășoară în aceste domenii, mulți oameni de știință nu au nici cea mai mică îndoială cu privire la validitatea acestor observații bizare.

Inseparabilitatea cuantică a fost testată de multe ori, ajungându-se chiar la experimente în cadrul cărora particulele au fost izolate la distanțe de peste 100 de kilometri, ceea ce dovedește că fenomenul persistă chiar dacă distanța între particulele atât de misterios conectate crește.

Se poate face o paralelă între, pe de o parte, conceptele de continuitate și discontinuitate (linear și nonlinear) așa cum reies acestea din perspectiva fizicii clasice,

respectiv cuantice și, pe de altă parte, ideile de analogic și digital, atât de utilizate în tehnologiile moderne. Astfel, continuu este echivalent cu analogic, iar dacă se vorbește de discontinuitate, se face referire la ceva digital.

Tendința actuală în tehnologiile audio, video și de comunicații este „trecerea la digital”. În locul unei palete continue de culori pentru dispozitivele video, ne limităm la un număr finit de nuanțe. În locul unei imagini clasice, fotografiile de astăzi sunt împărțite în pixeli.

Și aceasta seamănă foarte mult cu felul în care Universul nostru funcționează la scară microscopică. Întreg Universul "a trecut la digital" înainte cu 14 miliarde de ani ca cineva să se fi gândit la așa ceva! Spațiul, timpul, energia, momentul cinetic, toate sunt digitale, discontinue, nonlineare. Doar anumite valori sunt permise, iar acest caracter discontinuu este descris cu precizie de mecanica cuantică. Toate aceste notiuni și teorii de fizică cuantică poate par dificil de înțeles și abstracte la o primă citire, dar valoarea lor teoretică și aplicabilitatea practică sunt revoluționare. Fără aceste deducții intuitive geniale ale unor oameni de știință uimitori, progresul ar fi fost mult mai încetinit. Metoda de analiză nonlineară are la bază toate aceste noțiuni de fizică cuantică și a găsit aplicabilitate în domeniul sănătății.

4.3.4.1. Utilizarea dispozitivului NLS

Dispozitivele NLS au câteva avantaje esențiale în comparație cu metodele medicale tradiționale de diagnosticare, cum ar fi scanarea cu ultrasunete, tomografia cu raze X și tomografia computerizată, și diferă de acestea în multe privințe. Analiza NLS este privită ca o alternativă a rezonanței magnetice nucleare și a tomografiilor computerizate în special pentru că nu utilizează câmpuri de înaltă tensiune. Metoda este o perspectivă pentru studierea unui metabolism. În special la o imagine cât mai largă, această abordare se referă la frecvențele patoanatomice. Această circumstanță, atunci când este utilizată alături, cu inofensivitate, promovează dezvoltarea rapidă a unei metode de analiză NLS.

Dispozitivul poate fi utilizat și pentru evaluarea frecvenței unei zone afectate a creierului în urma unei traume în cazul pacienților inconștienți. De asemenea poate fi utilizat și la detectarea schimbărilor incipiente care au loc într-un organism infectat cu HIV sau care suferă de afecțiuni ce pot cauza un stress suplimentar.

Dispozitivului NLS nu emite radiații dăunătoare și nu are alte influențe dăunătoare asupra unui organism, astfel încât acesta poate fi utilizat în siguranță și în cazul femeilor femeilor însărcinate și a copiilor.

Pentru a face o analiză cât mai exactă a stării funcționale a unui organism și pentru a actualiza informațiile privind dezechilibrul energetic, medicul utilizează o serie de instrumente diverse care confirmă sau neagă disfuncționalitatea organelor. Însă chiar și în cazul unei persoane nespecializate aceasta are la dispoziție doar analizele frecvențelor oferită de către dispozitivul NLS, cum ar fi:

- O evaluare vizuală pe scara Flandler (niveluri de stres)

- Analiza factorilor de similitudine spectrală (grafic)
- Compararea vizuală a programelor cu etaloane (obiecte)
- Analiza programelor de nivel diferite (reglaj fin)
- Analiza entropica (comparații ale lungimilor de renunțare sub formă de grafice)
- Testul vegetativ (interpretare suplimentară)
- Analiza etalon - obiect
- Analiza nidusului selectat (patogen)

4.3.4.2. Modul de operare al dispozitivului NLS

Acest dispozitiv pentru analiza ajută operatorul să reducă în mod esențial timpul petrecut cu un pacient, efectuând o interpretare expresă, care va evalua starea unui organism și a sistemelor ca întreg.

În termeni fizici, acest dispozitiv de biofeedback este un sistem oscilator electronic, ce rezonază pe aceeași lungimea de undă electromagnetică cu cea a particulelor, a căror energie este adecvată pentru ruperea legăturilor dominante care mențin organizarea structurală a obiectului investigat și face acest lucru printr-o modalitate de reacție.

Echipamentul permite determinarea stării oricărei existențe stabile a unui sistem material (obiect) indiferent de organizarea sa structurală (mecanică, fizico-chimică sau biologică). Aparatul procesează datele telemetrice pentru analiza neliniară. Dispozitivul NLS permite crearea unei activități bioelectrice specifică a neuronilor creierului, ceea ce face posibilă amplificarea selectivă a semnalelor creierului, făcând mult mai ușoară separarea acestora de fluctuațiile statistice și extragerea și decodarea informațiilor transmise.

Calcululele teoretice, realizate cu ajutorul unui calculator, permit o cuantificare a condițiilor staționare corespunzătoare unui anumit potențial entropic și, prin urmare, coroborarea selectivă cu un spectru de particule de unde electromagnetice.

Aparatul NLS „preaia sarcina” acestor particule de undă din momentul în care sunt emise pentru a le decoda ulterior. Informațiile sunt afișate pe ecranul calculatorului sub forma unui model virtual al organului, indicațiile fiind puse în evidență folosind anumite culori specifice.

Comparând nuanțele (gama de culori) și aranjamentul (formele) lor pe suprafața modelului virtual afișat pe calculator precum și schimbările dinamice ale acestora în timp, este posibil să se înțeleagă modul în care se desfășoară procesele de degradare sau stress. Această evoluție pozitivă sau negativă ajută tehnicianul să stabilească o evoluție sau o estimare a stabilității obiectului sau organului, în comparație cu degenerarea actuală.

Mecanismul acestei cercetări constă în următoarele: complexul oferă un cod de informații (electromagnetice, impulsuri radio) pentru o influență specifică asupra sistemului nervos al pacientului. Acest lucru determină iluminarea sau intrarea în stare de sensibilitate, ori creșterea stării sale sensibile, consolidând astfel activitatea biologică a

pacientului și legătura de închidere a complexelor funcționale, prin intermediul indicatorului de declanșare. Informațiile primite sunt prelucrate de software.

Programul constă într-un cod de informații, metode de influență și o bază de date cu informații despre obiect, care a fost eliminat experimental. Dispozitivul NLS este destinat traducerii informațiilor stocate într-un cod digital, precum și interceptării unei fluctuații a semnalului și a transferului acestuia pentru procesare pe un calculator. Dispozitivul se conectează la un computer printr-un port USB. Modul de desfășurare al procesului și interpretarea acestuia sunt efectuate de operator.

Designul dispozitivului NLS oferă o creștere a sensibilității prin utilizarea gradului de fiabilitate din rezultatele operatorului; Acest lucru se face printr-o influență a câmpului magnetic asupra creierului. Există două inductoare magnetice deasupra zonelor temporale din dreapta și din stânga ale capului, care generează parametrii de impulsuri magnetice de fluctuații de frecvență redusă necesare pentru efectul maxim cu modularea HF aproape de tera-ritmurile unui creier.

Ritmurile impuse disociază biosistemele, iar sistemul dezechilibrat (metastabil) alocă energia în conformitate cu teoria logicii cu entropie cuantică, astfel încât există o activare a unei bucle de biofeedback cu o activitate a creierului (partea exterioară a cerebrale la nivelul cortexului cerebral Cortexul atât al emisferei drepte cât și al stângii), descris prin amplificarea intuitivă a percepției.

Valorile unei frecvențe de întrerupere a curentului în inductorii magnetici ai circuitelor, absorbția porozității impulsurilor formate, purtând frecvența și o inducție magnetică sunt date de impulsuri magnetice, împreună cu umplerea unui impuls cu frecvențe înalte actuale (modulație în lățime-impuls). Autorii și cercetătorii care utilizează cercetări teoretice și experimentale au determinat această metodă de frecvență să fie eficientă.

Dispozitivul de influență a câmpului magnetic este prezentat prin două inductoare magnetice, realizate ca bobine spirale dintr-un fir de cupru cu miez, care acționează simultan ca particule de undă spirală (antene radiante) și conectate la generatorul de impulsuri. Pentru creșterea percepției efectului intuitiv, pulsul magnetic format de inductorul magnetic este sincronizat prin influențarea unui iritant specific pe domeniile periferice ale analizoarelor acustice.

Dispozitivul este echipat cu un generator de torsiune cu o frecvență purtătoare de 4,9 GHz³, permițând o diagnosticare cu o fiabilitate de până la 85-90%. Filtrul selectiv al semnalului de intrare izolează zgomotul de fond în momentul preluării semnalului cu informații de la pacient. Camera rezonantă a dispozitivului permite interpretarea oricărui

³ Cele mai noi, generația 2019, utilizează frecvența de 5.8GHz. Experiențele și măsurătorile pe care le-am efectuat au demonstrat o anumită creștere a fineței valorilor decelate, însă nu justifică această finețe diferențele de cost, în acest moment, mari între cele două generații (aproape dublu) la care se adaugă condiții de ecranare la radiații de radiofrecvență din domeniul microundelor (telefoane mobile 4G-5G, frecvențe Wi-Fi), chiar dacă acestea sunt, în mare parte, pentru dispozitiv, rezolvate prin utilizarea unor carcase din aluminiu și folie de plumb, pentru ecrenarea pe principiul "cușca Faraday" (n.a).

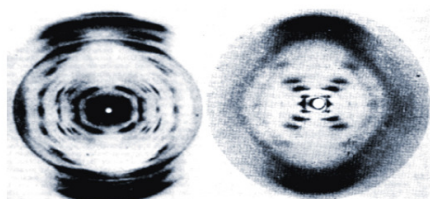
produs chimic și biologic și determinarea caracteristicilor influenței acestuia asupra pacientului.

Spirala ADN

Cercetările au arătat clar că moleculele de ADN, cromozomii și proteinele sunt capabili să genereze emisii torsionare coerente, la fel ca și laserele. Cu alte cuvinte, acestea îndeplinesc funcția de transmitători originali cu lungimi de undă specifice. În același timp, se comportă și ca niște antene de recepționare a informației. Aceste caracteristici ale ADN-ului asigură în organism un interschimb vibrațional (la nivel de unde) a informației genetice stocate la nivel cromozomial ca și holograme. Acest lucru permite oricărei celule să învețe instantaneu tot ce se întâmplă în orice colțișor din organism. În plus, se pare că ADN-ul e responsabil de recepționarea informației din mediul extern. Datorită acestei proprietăți, organismul uman interacționează constant cu alte câmpuri biologice (biocâmpuri) sau alte obiecte materiale.

În mod normal, fiecare celulă e racordată la partea sa „virtuală”, din ADN, de unde primește funcții specifice (de producere enzime, hormoni, de comunicare inter-celulară etc.).

Difractogramele moleculelor de ADN
obținute de Rosalind Franklin prin difracția razelor X

Organismul uman este unul dintre cele mai complicate sisteme-spin. Complexitatea câmpului de torsiune e determinată de caracteristicile și de distribuția componentelor chimice din organism și de asemenea de dinamica complexă a modificărilor biochimice ale proceselor mediului intern (homeostazie). Fiecare persoană poate fi considerată o sursă (generator) de câmp torsionar strict individualizat. Acest câmp de torsiune este purtătorul informației despre starea de sănătate, este ca o matrice a persoanei.

Orice persoană sănătoasă fizic prezintă un câmp de torsiune dextrogir. Extrem de rar, în raport de 1:105, la persoanele care suferă de afecțiuni severe (în principal afecțiuni oncologice) câmpul torsionar devine levogir (spin de stânga). Cancerul este un câmp de torsiune negativ.

Câmpul torsionar pozitiv este protector universal al obiectelor biologice, iar câmpul torsionar negativ are rol de destructor. În Univers există mai multe câmpuri torsionare negative decât pozitive.

Câmpul torsionar bazal al unei persoane sănătoase are o valoare suficient de stabilă.

Descoperirea naturii torsionare a transiterii informației într-un organism viu a condus la construirea de modele pentru a descrie modul de operare al creierului uman. Putem să presupunem că procesele biochimice care însoțesc gândurile, raționamentele generează matrici moleculare care fiind sisteme spin sunt surse de câmp torsionar. Aceste matrici moleculare reprezintă oglinda gândurilor emise de noi în

fiecare clipă. Sub acțiunea unui câmp de torsiune extern, matricea spin devine un sistem spin labil reprezentat de creier care va copia matricea câmpului torsionar extern activ. Astfel de matrici (cadre) spin sunt reprezentate la nivelul conștientului de imagini, senzații sau semnale de comandă pentru o anumită funcție fiziologică.

Se presupune că astfel de procese asigură deschiderea la nivel cerebral a unor căi neuronale, rețele și reflexe care cresc volumul și viteza informației procesate. În particular, acest fenomen poate explica variatele pauze sau întreruperi ale conștientului – așa zis momente de inspirație sau conexiune, fără de care nici o știință sau operă de artă nu ar fi fost posibile.

Modelul construit i-a permis academicianului Akimov să formuleze ipoteza că pentru fiecare gând, cugetare, există un câmp torsionar cerebral caracteristic: „acum există posibilitatea de a face corelații între conștient și gândire prin prisma câmpurilor torsionare. Baza teoretică și practică actuală a paradigmei câmpurilor de torsiune ne permite să le considerăm reale precum electromagnetismul și gravitația. Câmpurile electromagnetice contin întotdeauna și componenta torsionară, factor de o importanță fundamentală. Câmpul de torsiune va fi parte și a câmpului electrostatic dar și a unei emisii electromagnetice. Multe fenomene generate de câmpurile torsionare au fost înțelese greșit și s-a încercat explicarea acestora prin prisma fenomenelor electromagnetice.

Viteza undelor de torsiune este de cel puțin 1×10^9 km/s, adică de un miliard mai mare decât viteza luminii.

Sub acțiunea câmpurilor de torsiune, momentele magnetice moleculare își pierd orientarea inițială, rezultând o perturbare a matricei spinale electronice la nivelul neuronilor scoarței cerebrale. Mai bine spus, apar stări metastabile în care dezintegrarea joacă rolul de amplificator al semnalului inițial.

Conform teoriei cuantumului entropic a lui Th. Van Hoven, schimbul de informații dintre două sisteme se face la distanță, asociativ și este selectiv deoarece câmpul de torsiune emis are energia corespunzătoare distrugerii unei legături sau a unei structuri ce aparține unui sistem elementar. Teoria cuantumului entropic sustine că atunci când într-un sistem biologic apar procese patologice, probabilitatea distrugerii sistemului crește considerabil. Apar stările metastabile.

Descrierea aspectelor teoretice și funcționale este mult mai complexă, depășind cadrul lucrării de față. Ceea ce a rămas mai de amintit este faptul că Dispozitivele de acest tip măsoară zgomotul statistic mediu al unui obiect biologic. Spre deosebire de dispozitivele medicale clasice (electrocardiograf, electroencefalograf, aparat IRM), acest aparat ne poate oferi informații prețioase în ce privește starea biologică a unui corp. Se poate înregistra și obiectiva muzica fiecărei ființe vii.

Evaluarea condiției unui organ, țesut sau celulă, se face pe baza amplificării semnalului rezonant emis de acestea și a preluării parametrilor fără contact direct, doar folosind transmițători triger. Fiecare organ și fiecare celulă au oscilațiile lor specifice care sunt înregistrate în memoria computerului și care pot fi afișate pe

monitor sub forma unui grafic. Graficul este reprezentarea stării schimbului informațional la nivelul unui organ sau țesut. De asemenea orice proces patologic, boală are un profil informațional intrinsec. Baza de date a computerului conține o cantitate semnificativă de procese patologice la care s-au luat în calcul stadii de manifestare, vârstă, sex și alte variabile.

Având caracteristicile spectrale ale unui subiect, acest dispozitiv le poate compara (coeficient de asemănare spectrală) cu procesele de referință ale țesuturilor sănătoase și patologice, cu spectrul anumitor agenți infecțioși. Astfel se poate descoperi cel mai apropiat proces patologic sau predispoziție către o anumită boală. Atunci când apar procese asociate, modulul de diagnostic virtual permite realizarea diagnosticului diferențial pentru fiecare proces.

Toate structurile biologice sunt dextrogire (spin spre dreapta). Sensul dextrogir este sensul de mișcare al acelor de ceasornic (sens orar), iar sensul levogir înseamnă sensul invers de mișcare al acelor de ceasornic (sens antiorar). Polul sud induce o mișcare de spin sens orar, dextrogir care stabilizează, iar polul nord induce o mișcare de spin sens antiorar, levogir, destabilizând sistemul biologic.

Destabilizarea unui sistem biologic conduce la creșterea entropiei, în schimb, stabilizarea lui produce o scădere a valorilor entropice.

Semnalul de ieșire reprezintă răspunsul organismului la sistemele de integrare (biofeedback). Biofeedback-ul este un instrument deosebit de util în a face legătura dintre corp și minte, este procesul de conștientizare a funcțiilor fiziologice. Biofeedback-ul este o metodă care folosește mintea (funcțiile creierului) în controlul unei funcții a organismului care este în mod normal reglată automat, precum temperatura corporală, tonusul muscular, frecvența cardiacă sau presiunea sanguină.

Într-un sistem echilibrat, ideal, semnalul de intrare coincide aproape complet cu semnalul de ieșire, fapt ce sugerează că nu există zgomot informațional în organism. Pe de altă parte, dacă un sistem nu reacționează la semnalul de control, asta înseamnă că sistemul e considerabil distrus și nu funcționează.

4.3.5. II versus IRM în boala oncologică

Comparații, în ceea ce privește imagistica prin rezonanță magnetică, metoda clasică, și cea prin metoda rezonanței de câmp electromagnetice (biorezonanța), se pot face pe orice domeniu și specialitate medicală. Fără a intra în detalii comparative, cele două metode sunt în mare parte complementare, niciunda neputând să se spună că deține, în general supremația, cu excepția prețului aparaturii și a investițiilor necesare pentru utilizarea lor, excepții în care II este, de departe, favorită. Însă pentru actul medical, nu acest avantaj este cel important. Avantajul II este acela de colectare rapidă și generalizantă a informațiilor, cu o mare încărcătură, prin care se găsește foarte ușor poziționarea, foarte necesară IRM-ului, pentru efectuarea unor investigații amănunțite asupra problemei patologice. Aspectul de investigație amănunțită este un avantaj cert al IRM-ului, pe care

însă, în cazul unor patologii autoimune îl pierde în favoarea II-ului, care poate cerceta cauza într-un complex de factori, psiho-somatici și informaționali legați de ADN sau de structura ultrafină a moleculelor și celulelor, dincolo de ceea ce înseamnă sistem sau subsistem.

În actualul context al vieții oamenilor, problema oncologică a devenit acută. Cam mereu, în orice, cuvântul cancer este o temere. Neavând cauze certe, neputându-se, cu certitudine, aduce argumente în ideea de prevenire a apariției sale, și fiind, într-un procent covârșitor, finalizat doar de dispariția fizică, moartea individului. Cercetarea s-a axat, în ultimul timp pe informația conținută în ADN, însă în investigarea sa, atât în ceea ce privește potențialitatea, cât și în ceea ce privește stadiul incipient, sau imediat următor, când prin metodele clasice, inclusiv IRM, chiar și PET-CT, metoda biorezonanței, II, are un cert și neașteptat avantaj. Depistarea unei patologii neoplazice (cancer) în stadiu incipient rămâne o problemă delicată a medicinei actuale.

4.3.5.1. Cancerul din perspectiva biorezonanței

Cancer, în concepția filosofică a medicinei vibraționale/cuantice înseamnă lipsă de energie, informație, lumină, muzică.

După dr. Robert Morse cancerul reprezintă o intoxicație a organismului care se manifestă sub două forme – congestivă/tumorală (afectarea sistemului limfatic) și degenerativă (autoimunitară). Principalele cauze care stau la baza apariției simptomelor de boală (99%) sunt starea de epuizare genetică, toxicitatea și hiperaciditatea [61].

După dr. Hamer, cancerul este o boală cauzată de un șoc emoțional, un conflict personal, puternic, surprinzător și persistent în suflet și minte. Tragedia personală sau modul de percepție al fiecăruia în raport cu o problemă, un sistem imunitar slăbit și o izolare interioară reprezintă cauzele principale de declanșare a unei maladii maligne sau degenerative. La baza apariției și evoluției bolilor stau principiile universale biologice și interacțiunea dintre cele trei nivele ale corpului uman: trup fizic (organe) – psihic (creier) – suflet (emoții, trăiri). Organismul uman este privit ca un întreg, în care rolul principal îl detine creierul ca structură superioară de integrare și control.

Ecografia, computer-tomografia, rezonanța magnetică nucleară sunt investigațiile de ultimă oră folosite în depistarea bolilor. Din nefericire, aceste metode descoperă boala într-un stadiu avansat, atunci când țesuturile biologice sunt deja distruse. Sistemul de diagnostic de tip NLS, Metatron, prin metoda de analiză nonlineară poate surprinde formele incipiente ale unei patologii. Acesta determină nivelul de funcționare al unui sistem, organ sau țesut. Procesul patologic este studiat în dinamică.

Din perspectiva biorezonanței, cancerul este comparat cu o gaură neagră (faza de black hole), este o lipsă de energie și de informație. Este un proces catabolic, distructiv și rapid de tipul imploziei. Celulele canceroase sunt celule noi, care se divid rapid, puțin diferențiate și care se pot distruge foarte repede, ducând la stadiul de necroză tisulară. Această celulă nu mai are câmp magnetic, astfel devenind foarte

imprevizibilă ca și comportament. O celulă normală, în mod obișnuit are un ciclu de viață: faza anabolică și catabolică reprezentate grafic prin curba de aur sau curba Gauss (graficul de distribuție optimă a țesutului).

Cel mai frecvent tumorile au o dinamică rapidă (din stadiul 1=nivel latent de activitate funcțională trec rapid în stadiul 6 = distrucție tisulară, necroză). Din această cauză, este foarte dificil de depistat stadiile incipiente tumorale. Tumorile și metastazele se pot depista numai în faza de distrucție.

Dar ce semnal de alarmă ne transmite organismul în acest caz! Importante sunt manifestările colaterale, reacțiile perifocale care afectează țesuturile adiacente. Aceste procese colaterale maschează procesul patologic de bază. În cazul cancerului imunitatea e scăzută, iar reglajul nervos este absent. Nu avem informații din interior, ci doar efectele prezentei tumorii. Nici o metodă sau aparat nu ne va permite să diagnosticăm un proces oncologic în stadiu incipient fără a trece toate datele prin filtrul unei gândiri medicale. Putem dispune de tehnologii avansate de diagnostic, dar acestea nu înseamnă nimic dacă nu există operatorul (medicul) pregătit să integreze și să coreleze prin prisma gândirii lui toate informațiile culese.

Medicul trebuie să acorde atenție tuturor factorilor care contribuie la apariția tumorilor. Printre aceștia se numără: stilul de viață agitat și dezechilibrat, alimentația incorectă, autointoxicația organismului, factorii toxici din mediul înconjurător, stresul emoțional și mental, miasmele, antecedentele heredocolaterale etc.

Miasma (diateza) înseamnă predispoziția genetică a unui organism de a face anumite boli cronice. Cancerul, ca boală cronică, prezintă și el un fond miasmatic. Poate fi manifestare a miasmei psorice, sicotice, tuberculinice sau sifilitice. Unii autori descriu cancerul ca manifestare a miasmei cancerinice (o combinație de celelalte miasme). Așadar, boala neoplazică este multimiasmatică.

De asemenea miasmele dobândite (metale grele, radiații, substanțe petrochimice) slăbesc mecanismele de apărare și autoreglare ale organismului, contribuind la apariția tumorilor neoplazice.

Dacă celula canceroasă nu ne poate oferi informații, atunci unde să căutăm semnele oncologice? Cea mai bună informație ne-o poate furniza codul genetic. Scanarea codului genetic reprezintă cea mai fidelă metodă de a căuta starea de „neliniște genetică”. Modelele de Metatron cu generatoare de mare frecvență pot înregistra schimbări structurale la nivel cromozomial. Aberațiile cromozomiale pot să apară numai la nivele mari de entropie (4,5 sau 6).

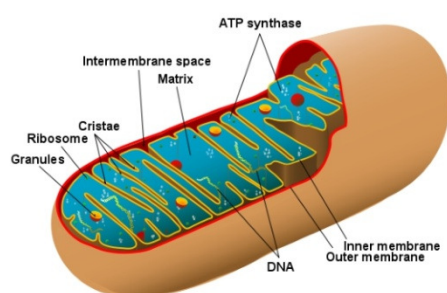
Legea entropiei spune că dezordinea înlocuiește ordinea. Valorile entropice mari la nivel genetic înseamnă dezordine, dezechilibru, proces intens cancerigen. Medicina viitorului se va axa tot mai mult pe corecția aberațiilor cromozomiale, pe descoperirea de tratamente genetice eficiente. Cele mai noi cercetări ale oamenilor de știință din cadrul Institutului de Psihofizică Practică din Omsk – Rusia implică proiecte de dispozitive cuantice cu generatoare de frecvență de până la 100 GHz. Acestea vor permite efectuarea de tratamente la nivel genetic.

Un rol important în furnizarea de informații oncologice îl au celulele sistemului imunitar. Scanarea limfocitului sau a monocitului ne poate ajuta în diagnostic.

Conceptul de matrice energetică apare și la nivel subcelular. Fiecare celulă din corpul nostru prezintă mitocondrii. Cuvântul mitocondrie provine din limba greacă, unde mitos înseamnă fir și kondrion - granulă. Aceste organite celulare sunt întâlnite în toate tipurile de celule. Ele mai sunt denumite și „uzine energetice”, fiindcă conțin enzimele oxido-reducătoare necesare respirației. Respirația produce energia necesară organismelor, iar această energie este înmagazinată în moleculele de ATP.

Mitocondriile au material genetic propriu - ADN-ul mitocondrial - care conține informația genetică necesară pentru sinteza enzimelor respiratorii.

Dr. Otto Warburg – cel mai mare biochimist al secolului XX, câștigător al premiului

Nobel pentru medicină în 1931 și prieten cu A. Einstein - a fost cel care a studiat intens respirația celulară. Acesta credea că există o legătură directă între sănătatea unei persoane și nivelul de oxigen din sângele lui.

Boala canceroasă e cauzată de faptul că celulele tumorale generează în principal energie prin glicoliză, aceasta în contrast cu celulele sănătoase care folosesc ca substrat energetic piruvatul. Piruvatul este un produs final al glicolizei și e produs în mitocondrii. Din acest motiv, Warburg considera cancerul o disfuncție mitocondrială care are ca și cauză principală funcțională hipoxia celulară.

Dispozitivul de biorezonanță Metatron permite scanarea ADN-ului mitocondrial și corecția energetică a acestuia.

Cred că multe din întrebările legate de cancer, de bolile degenerative sau genetice și-ar putea găsi răspunsurile în aprofundarea domeniilor precum biorezonanță, medicină cuantică, medicină mitocondrială etc. În concluzie, biorezonanța ca și metodă de diagnostic și tratament ar trebui inclusă în programul profilactic al patologiei oncologice și genetice.